

Hồi 37

Chạm Trán Quái Nhân Ngụy Mệnh Thành An

Gặp Kỳ Duyên Được Trao Kiếm Báu

Đồng Thiên Kỳ lúc này bấy giờ chẳng khác gì cây đèn tim khô dầu cạn, bụng cầm chắc cái chết trong tay. Tuy bị vật gì giữ chặt nhưng lòng vẫn không chút hoang mang kinh sợ, chỉ than thầm :

"Đây là nơi táng thân Đồng Thiên Kỳ ta mất rồi!"

Rồi không kịp nhìn rõ vật gì đang cầm chặt tay mình, chàng chỉ hơi giẫy giụa rồi kiệt sức hẳn, ngay cả ý niệm cũng mất, chàng ngất đi.

Không biết qua bao thời gian bao lâu, Đồng Thiên Kỳ mơ màng tỉnh lại, nặng nề mở mắt rồi bỗng sửng sờ ngơ ngác vì cảm thấy mình đau ê ẩm, miệng vết thương ứa máu chứng tỏ mình còn chưa chết.

Chàng đưa mắt chậm chạp nhìn quanh nhận ra mình đang ở trong một thạch động ướt át rộng chừng hai trượng, dài độ bốn trượng phía sau lưng nghe tiếng sóng vu vào bờ đá rì rầm, không nhìn cũng biết là con đường ngầm duy nhất thông ra phía biển.

Trong động rất ẩm ướt, trên các vách đá bám đầy rêu mốc, côn trùng rần rít bò khắp nơi nhìn mà phát ớn.

Có lẽ trước đây trong thạch động người cư ngụ vì còn lại những chiếc bàn ghế đã phủ phủ rêu phong, chắc thời xưa không ẩm ướt như hiện nay, nếu không người ta làm sao sống được ?

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ chợt dừng lại ở một điểm. Nơi đó cách chàng hơn trượng có một người ngồi trên chiếc ghế đá. Nhìn ánh sáng yếu ớt trong động, chàng chú mục một lúc mới nhận ra người ấy tóc trắng như tuyết, mi dài thẳng xuống, hố mắt hõm sâu từ đó bắn ra những tia mắt như điện. Người này có sống mũi thẳng, tướng mạo có vẻ thanh thoát nhưng bằng vào sự thâm trầm tư lự và cặp mắt phát hàn quang khiến ai nhìn qua không khỏi lạnh người.

Đồng Thiên Kỳ lưỡng lự giây lát rồi lãnh đạm nói :

- Có thể nghĩ rằng tôn giá lòi tại hạ từ đáy nước lên đây chăng ?

Người kia vẫn chú mục vào khuôn mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt của Đồng Thiên Kỳ. Không thấy nét vui mừng nào biểu thị mình vừa được cứu sống đã lấy làm kỳ, nay nghe nói thế, ông ta không khỏi ngơ ngác nhìn chàng giây lâu rồi nói :

- Cứ cho là lão phu cứu người đi..

Giọng Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng :

- Tôn giá muốn nói rằng cứu thi thể tại hạ chẳng ?

Giọng người kia cũng lạnh lùng như thế :

- Nói rằng lão phu cứu thi thể người hay mạng người cũng được.

Đồng Thiên Kỳ không giấu được sự châm biếm :

- Tại hạ tự biết rõ thương thế của mình. Nếu tôn giá có khả năng thông thiên thực địa thì mới cứu được mạng tại hạ trong tay tử thần.

Người kia nghe nói nhú mày, mặt sạm lại, cất giọng lạnh như băng :

- Người châm biếm lão phu ư ?

Đồng Thiên Kỳ không chút sợ hãi, cười khẩy nói :

- Nếu tôn giá không đủ tài như tại hạ vừa nói thì coi như câu vừa rồi là lời châm biếm cũng được !

Những nếp nhăn trên mặt lão già hơi giãn, lão hỏi :

- Nếu ta có tài thông thiên thực địa thì sao ?

Nụ cười của Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa tắt. Chàng đáp :

- Vậy thì tại hạ thừa nhận đã xem nhầm người rồi vậy !

- Nhưng còn lời châm biếm phải xóa đi bằng cách nào đây ?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Đã có sự thực minh chứng thì lời châm biếm đối với tôn giá không xác đáng nữa, đương nhiên nó phải được áp dụng cho tại hạ rồi ?

Sự ứng đối lanh lẹ của Đồng Thiên Kỳ hình như làm bạch phát lão nhân hài lòng. Lão dịu giọng :

- Chàng trẻ tuổi ! có lẽ người nói đúng. Bây giờ lão phu nói tới một người không biết người đã nghe nói đến ông ta chưa ?

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh trả lời :

- Có lẽ tôn giá sẽ thất vọng. Nhân vật trên võ lâm tại hạ biết không nhiều lắm.

- Nếu ta đề xuất một người trong võ lâm mà người không biết người đó thì cuộc sống của người chẳng còn nghĩa lý gì...

Lão dừng giây lát liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi lạnh lùng buông tiếng :

- Người nghe qua danh hiệu "Thập Điện Truy Hồn Y" chứ ?

Đồng Thiên Kỳ hơi biến sắc. Chàng nhìn khá lâu vào người đối thoại với mình rồi vụt lãnh đạm nói:

- Trong số không nhiều những nhân vật trong võ lâm mà tại hạ được biết thì người này lại nhớ rõ nhất. "Thập Điện Truy Hồn Y" dùng độc sát nhân đưa nhiều sinh mạng vào thập điện Diêm vương, ngược lại ông ta cũng cứu không ít oan hồn từ thập điện trở về.

Cái nhìn của bạch phát lão nhân thấp thoáng sự đắc ý, giọng nói cũng đã khoan hòa hơn:

- Người này không biết có cứu nổi mạng người không ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn lão nhân. Chàng không giấu được nổi ngạc nhiên :

- Tôn giá, định nói rằng người đó chính đang ở trước mặt tại hạ đây sao ?

Bạch phát lão nhân lãnh nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ người có điều gì nghi ngờ ?

Đồng Thiên Kỳ cười khinh khỉnh nói:

- Thập Điện Truy Hồn Y thành danh lúc ba mươi tuổi, trước khi tại hạ xuất đạo mười năm. Như vậy, vị đó bây giờ mới trên dưới bốn mươi tuổi, chắc tôn giá chưa quên tại hạ vừa nói biết rất kỹ người đó ?

Lời biện giải của Đồng Thiên Kỳ không làm lão nhân bối rối. Lão điềm nhiên hỏi:

- Người biết chuyện Văn Chiêu Quân Ngũ Viên chỉ có trong mười ngày mà râu tóc đều bạc trắng cả chứ ?

Sắc diện Đồng Thiên Kỳ hơi biến khi nghe những lời này. Chàng nhìn hồi lâu vào mặt bạch phát lão nhân, giọng chàng bớt căng thẳng hơn trước

- Nói thế tức là tôn giá cũng từng trải qua hoàn cảnh phiên lòng như vị Ngũ Viên ấy hay sao ?

Từ đôi mắt bạch phát lão nhân ánh những tia sắc lạnh nhưng nó vụt tắt rất nhanh. Lão không trả lời Đồng Thiên Kỳ mà hỏi vặn lại :

- Bây giờ thì người tin lão phu có khả năng cứu người rồi chứ ?

Tuy lục phủ ngũ tạng của Đồng Thiên Kỳ đau như dao cứa nhưng chàng không để lộ ra ngoài mặt vẫn lạnh giọng trả lời:

- Giả sử tôn giá đúng là Thập Điện Truy Hồn Y thì tại hạ chắc phải thương. lượng cùng tôn giá một điều rồi !

- Làm sao người biết lão phu muốn cầu người điều gì hay không chứ ?

- Chỉ lo suy luận nhỏ thôi. Đây không phải là nơi cư ngụ của tôn giá. Nếu không có điều kiện, tôn giá việc gì phải nhọc công mang tị hạ vào tận nơi hẻo lánh này ? Điều này nói rõ rằng tôn giá cần dừng tị hạ vào mục đích nào đó.

Bạch phát lão nhân thoáng sửng sốt. Nhiều ý nghĩ vụt nhanh trong đầu :

"Gã này còn trẻ thế mà tâm cơ linh diệu lạ thường. Võ công hẳn chưa biết thế nào ? Nếu quả võ công cùng tương đồng như cơ trí chỉ e bậc nhất bối không còn chỗ lập thân nữa đâu !"

Nghĩ đoạn lão nhân lạnh giọng nói :

- Chàng trẻ tuổi, người lại đoán đúng rồi đó ! Người muốn hoàn lại sinh mệnh mình là chuyện rất dễ dàng, chỉ cần giúp lão phu vào trong động này lấy ra một vị dược vật là đủ.

Đồng Thiên Kỳ thoáng nghĩ ngợi rồi cười nói :

- Sao tôn giá không tự mình vào đi ? Để người khác lấy vật quý như vậy tôn giá làm sao yên tâm được chứ ?

Bạch phát lão nhân từ từ đứng dậy, đi hai bước về phía bên phải, chỉ tay vào một chỗ cách mặt đất chừng một thước. Ở đó thấy lộ ra ruột miệng hang rộng khoảng hai thước.

Lão chậm rãi nói :

- Miệng hang nhỏ quá, lão phu không thể vào được. Còn chuyện yên tâm hay không thì lão phu chẳng hề lo lắng, bởi vì bất cứ ai được vật đó cũng đều vô dụng mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Tôn giá có thể cho biết mình phải chịu thiên can vạn khổ như vậy để đạt được dược vật, vậy công dụng của nó như thế nào không ?

Sắc mặt lão nhân chợt hiểu, lão nói với vẻ đe dọa :

- Nay chàng trẻ tuổi kia, nếu người cứu được người nào, người có muốn nghe người ta hỏi nhiều như thế này không ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười đáp :

- Tại hạ và tôn giá đều có yêu cầu lẫn nhau kia mà.

Bạch phát lão nhân đánh giọng:

- Lão phu muốn người nào tìm là người đó phải tìm.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói :

- Dược vật kỳ trân đều có công dụng nhất thời, tuy tôn giá tìm người không khó, nhưng chưa hẳn đủ thời gian mà tìm được người vừa ý. Lại nói, tôn giá đâu dễ đoán chắc rằng người đó không nuốt mất dược vật ?

Bạch phát lão nhân nghe nói thoáng giật mình, mặt hiện sát cơ:

- Chàng trẻ tuổi ! Đừng quên rằng ta và người chưa gặp nhau được bao lâu...

Đồng Thiên Kỳ cười to :

- Nếu điều kiện xét ra thỏa đáng thì tại hạ có thể tìm cho tôn giá một người đáng tin hơn.

Tuy bạch phát lão nhân mới ngoài bốn mươi tuổi nhưng có sự từng trải giang hồ không ít nên rất có kinh nghiệm xem người xét việc. Lão muốn dùng Đồng Thiên Kỳ vì nhận thấy tuy chàng trẻ tuổi này có vẻ ngoài khinh bạc và thái độ trầm tĩnh nhưng không giấu được uy vũ bất khuất và tính cương trực. Lão cười nhạt nói :

- Chàng trẻ tuổi ! Cũng kể là người cao số đó. Thôi được, lão phụ nhường người thêm lần nữa. Nhưng như người nói đã biết rõ "Thập Điện Truy hồn Y" thì nên nhớ rằng "sự bất quá tam" đâu nha!

Lại nói thêm :

- Lão phu muốn tìm thuốc ấy để cho một người ba năm trước bị mất võ công !

Đồng Thiên Kỳ nghe xong hơi giật mình nhớ lại dung mạo của huynh đệ "Kiếm Long" Ánh Thượng Nhân. Chàng nói ngay :

- Hiện tại chúng ta còn thảo luận thêm một việc.

Lão tóc bạc ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì ? Trừ phi lão phu trị thương cho người thì còn việc gì đáng bàn nữa chứ ?

Đồng Thiên Kỳ nói rần rở :

- Khi nào tôn giá chế được thuốc thì nhượng cho tại hạ hai viên.

Mặt bạch phát lão nhân hơi sa sầm. Ánh mắt lão hé lộ sát cơ chừng như muốn phát tác. Đồng Thiên Kỳ thấy vậy nhìn trừng mắt lão nhân hỏi :

- Thứ dược vật này chế được không nhiều phải không ?

Thần sắc lão nhân chợt hơi khoan hòa, lão đáp :

- Đúng là không nhiều. Xác thực là chỉ được năm viên. Cho người hai viên không thành vấn đề, tuy nhiên chẳng hay người lúc nào cần lấy ?

Đồng Thiên Kỳ nhận ra chút ẩn ý trong lời lão nhân. Tuy vậy chàng cũng đáp :

- Đan dược là do tôn giá chế, vậy thời gian địa điểm cũng do tôn giá quyết định.

Bạch phát lão nhân cười nói :

- Gã trẻ tuổi ! Người niên kỷ còn ít, vì thế kinh nghiệm trên giang hồ chưa đủ...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Tại hạ không mong tôn giá biểu thị một cử chỉ thân thiện như vậy chẳng phải tại hạ thiếu kinh nghiệm giang hồ. Chẳng qua tin rằng trên thế gian không người nào lại không tiếc tính mạng...

Bạch phát lão nhân nghe nói tới đó thấy lòng rung động vội hỏi :

- Gã trẻ tuổi ! Chắc người phải có một trác hiệu kinh thiên động địa ?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời mà hỏi lại :

- Điều kiện giữa chúng ta đã thỏa thuận. Bao giờ tôn giá ra tay ?

Bạch phát lão nhân nghĩ ngợi một lát rồi thò tay vào túi lấy ra một bình thuốc nhỏ dốc ra ba viên, dáng mắt rồng mây hồng đưa cho Đồng Thiên Kỳ một viên nói :

- Uống đi. Trước trị nội tạng, sau trị ngoại thương.

Đồng Thiên Kỳ xem qua rồi bỏ vào miệng nuốt, xong lại hỏi :

- Hẳn thuốc này phải có mỹ hiệu ?

- Lão phu cũng gọi nó là "Truy mệnh đan"

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Dù "Truy mệnh" thì trước sau cũng không thể chẳng bao lâu. Nhưng tôn giáo lại có hai đường "truy mệnh"

Nói xong chàng không chút hoảng sợ chỉ từ từ nhắm mắt.

Bạch phát lão nhân thấy vẻ điềm tĩnh dường như ăn sâu vào tính cách của thiếu niên nên không đoán ra thái độ và ý nghĩ của chàng. ở vào địa vị thiếu niên, chắc lão khó lòng giữ được nét trầm tĩnh ấy.

Nghĩ vậy, lòng bạch phát lão nhân trào lên cảm xúc khó tả, không biết khâm phục hay ghen tị, lão chỉ rõ một điều là chàng thiếu niên đã lại thắng mình lần nữa. Dù sao, lão cũng thấy yên tâm hơn.

Dược lực phát tác rất nhanh. Đồng Thiên Kỳ vừa uống thuốc xong thì một nhiệt lực kỳ lạ đã thâm nhập vào nội tạng. Vốn đã đau đớn, nay chàng thấy nóng bỏng như sôi không kiềm chế nổi. Có lúc chàng ngỡ rằng mình vừa uống độc dược vào.

Nhiệt lực càng lúc càng mạnh làm Đồng Thiên Kỳ hoa cả mắt, mồ hôi toát ra như tắm, tứ chi lạnh ngắt, rồi lúc sau chàng thấy huyết mạch như được khai thông dần. Đan điền trước đây không thông được thực khí thì nay bỗng ào ạt như nước triều dâng.

Chàng nhin đau gắng chuyển vận thực khí từ đan điền qua mười hai đường kinh mạch. Một lúc sau, sự vận hành đều đặn dần, không còn bị cản trở gì nữa.

Nhiệt lực đạt đến điểm đỉnh đã bắt đầu thuyên giảm. Lần đầu tiên chàng thấy trong người thư sướng khó tả, mồ hôi không con toát ra như trước nữa và da mặt trắng bệch đã bắt đầu hồng nhuận.

Không ngờ rằng chỉ sau hai khắc, thương thế trầm trọng của Đồng Thiên Kỳ lại có thể hồi phục nhanh đến thế.

Bạch phát lão nhân cũng tự mình điều tức một hồi rồi ngẩng mặt lên thấy sắc mặt Đồng Thiên Kỳ đã ửng hồng, lão thất kinh dường như không tin sự thực xảy ra lắm bầm rằng:

- Sao lại thế được ? Sao lại thế được ? Chẳng lẽ hãn bối mới chừng ấy tuổi đầu mà võ công còn cao cường hơn mình ? Không có lẽ ! Thật không có lẽ !

Tuy bụng nghi ngờ nhưng chính mắt lão lại chứng thực điều đó đang xảy ra, thấy Đồng Thiên Kỳ đưa tay lau mồ hôi trán rồi mỉm cười nói :

- Thật đến lúc này tại hạ mới tin chắc tôn giá là "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh.

Bạch phát lão nhân tức Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh thần thờ nói :

- Người hồi phục công lực thật nhanh, lão phu không ngờ, không ngờ !

Đồng Thiên Kỳ chậm chậm đứng lên:

- Bây giờ thì chúng ta tiến hành giao kết được rồi.

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh không đáp, mắt lóe tia sát cơ rồi vụt tắt.

Lão lấy ra lọ thuốc màu lục nói :

- Trước tiên lão phu trị ngoại thương cho người đã !

Lão đưa cho Đồng Thiên Kỳ viên thuốc màu xanh nhỏ bằng hạt đậu.

- Người uống vào đi !

Đồng Thiên Kỳ tiếp lấy rồi không nhìn viên thuốc, đưa trả lại cho chủ nhân cười nói :

- Đắc ý không thể tái vãng được. Tại hạ đã làm kinh ngạc tôn giá một lần nên không để tôn giá làm tại hạ kinh ngạc đâu. Nếu tôn giá có mang theo thuốc trị ngoại thương thì cho thời gian xin bôi một ít

Người lịch lãm như Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh cũng không ngờ thiếu niên kia cơ trí đến như vậy. Lão đứng phát ngơ hồi lâu mới thoát khẩu :

- Chàng trẻ tuổi. Yên mỗ cho rằng bây giờ người có thể cho hay danh tánh của mình.

Đồng Thiên Kỳ cười đáp :

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ chính là tại hạ.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nghe xong không khỏi biến sắc, buột miệng.

- Không ngờ... Lão phu thật không ngờ... chính người là Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên đáp :

- Tưởng tôn giá đã sớm nghĩ ra Đồng mỗ rồi!

Hớp vào một hơi căng lồng ngực, Yên Di Thánh trấn tĩnh lại, nói đã bình tĩnh hơn :

- Yên mỗ không ngờ Đồng Thiên Kỳ danh chấn thiên hạ cũng bị trọng thương như thế.

Nói xong lão lấy ra một lọ thuốc màu trắng trao cho Đồng Thiên Kỳ :

- Người đã không tin thuốc uống của Yên mỗ thì đành dùng thuốc này xoa ngoài vậy !

Đồng Thiên Kỳ nhận bình mở nắp trước hết đắp một ít vào vết thương nhỏ nơi cánh tay, sau khi xác định không phải độc dược, chàng mới xoa vào những vết thương khác trên người, đoạn trả lại bình cho Yên Di Thánh.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cất thuốc xong, lấy ra một tấm da dê thuộc trải lên mặt ghế đá mà mình vừa ngồi.

- Bây giờ thì tiến hành việc chúng ta. Người đến đây, Yên mỗ se chỉ vị trí dấu được vật

Đồng Thiên Kỳ bước tới cúi xuống xem. Trên mặt tấm da, nét vẽ ngang dọc chằng chịt. Theo màu sắc tấm da thì có thể đoán rằng nó đã được cất giữ ít ra là cả trăm năm nhưng không biết người vẽ dùng chất liệu gì mà đường nét vẫn còn rất rõ.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh chỉ vào một chỗ trên bản đồ nói :

- Đây là thạch động hiện chúng ta đang đứng. Con đường nhỏ này là yếu lộ duy nhất vào động có được vật kia.

Lão lại chỉ tay vào một hàng chữ nhỏ :

- Đây nói về xuất xứ của dược vật.

Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Hàng chữ có nói về công dụng của dược vật không ?

Yên Di Thánh giấu nét dị thường trong mắt, đáp :

- Chỉ viết độc vật nào thủ giữ nó mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ cười hỏi :

- Người đồng liêu của tôn giá sở dĩ có đi không về có phải đã vong mạng bởi độc vật đó không ?

Thập Điện Truy Hồn Y liếc tia mắt sắc lạnh nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Người trong võ lâm đều nói rằng người trẻ tuổi nhưng cơ trí khó lường. Lão phu một mực không tin, nhưng nay thấy rõ lời đồn kia không ngoa tí nào. Người có thể biết được điều lão phu chưa nói.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương một thoáng lại nói :

- Đồng mỗ tin rằng tôn giá không thể vào động để thanh lý chúng.

Yên Di thánh chỉ buông gọn mấy tiếng :

- Nhãn lực khá lắm !

Đồng Thiên Kỳ nói :

- Nếu tôn giá đã chuẩn bị vật kháng độc thì Đồng mỗ đã đến lúc nên vào rồi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh không nén nổi sự vui mừng :

- Người tin vào lão phu thật ư ?

- Nhất định vị đồng liêu kia không tin vào tôn giá nên đã xảy ra hậu quả đáng tiếc đó.

Chàng thìn Yên Di Thánh hỏi :

- Vật kháng độc có cần uống ngay không ?

- Chỉ cần ngậm trong miệng là đủ.

Đồng Thiên Kỳ tin rằng lão kia cấp thiết đoạt được được vật quý báu kia nên chưa thể làm hại mình ngay được, nhưng chàng cũng không mạo hiểm bò vào miệng ngay, chàng chỉ làm ra vẻ ngậm vào rồi quay người bước đến cửa động.

Vừa chui đầu vào thì tay chân không cử động gì được nữa, chỉ dụng được các ngón tay bấu vào các mép hang trườn đi từng tấc một.

Đồng Thiên Kỳ quen mất dần với bóng tối, nhận ra rằng có những dấu tay còn mới, chứng tỏ vừa có người vào.

Người này hẳn phải bé nhỏ lắm mới vào được, bởi vì Đồng Thiên Kỳ đã dùng thủ pháp "thác cốt cân" mà vào động vẫn khó khăn đến thế, huống chi người thường.

Tuy nhiên không có thể do dự hay nghĩ suy gì nữa, chàng quyết tâm tiến vào. Miệng hang vẫn không rộng thêm chút nào, giống như lỗ chuột hang rắn vậy. Không biết qua bao nhiêu lâu, Đồng Thiên Kỳ vừa tiếp tục trườn, vừa đưa mắt cảnh giới phía trước đề phòng độc vật ám toán.

Được một hồi lâu, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng nước chảy róc rách

Chàng cả mừng nhìn tới thì thấy trước mặt mình chỉ chừng một trượng có ánh sáng lơ mờ. Chắc hẳn đó đã là miệng hang.

Trong bức địa đồ cự ly giữa hai thạch động hầu như sát gần nhau, không ngờ phải mất nhiều thời gian như thế.

Đồng Thiên Kỳ phải mất chừng một tuần trà nữa mới đến sát miệng hang.

Sau khi quan sát kỹ, yên bụng rằng không có mối nguy hiểm nào ẩn phục, chàng mới du người nhảy vào trụ chân ở một mỏm đá nhô lên

Bề mặt của động chừng mười trượng vuông, cảnh tượng hoàn toàn không giống như ở bên ngoài. Chỉ thấy đá dựng san sát những cột thạch nhũ rủ xuống lòng thòng, khắp nơi rêu bám xanh um, không khí tỏa ra mùi ẩm mốc.

Dưới các kẽ đá có một khe nước nhỏ sâu chừng một thước, nước trong vắt. Tuy nhiên dọc bờ đá cả dưới lòng khe cơ man là rắn rết và các loại trùng đàn kén từng đám, chỉ thoáng trông là đủ phát khiếp.

Đồng Thiên Kỳ đã được chỉ rõ địa điểm giấu dược vật. Chàng quét mắt sang bên phải phía trước động chợt sững người ngơ ngác.

Đầu tiên đập ngay vào mắt là một thác nước trắng xóa từ nóc động đổ xuống cuối động. Rõ ràng nước khe trong động là do thác nước này mà có, nhưng không hiểu nó thoát đi bằng đường nào.

Phía trước thác nước có bốn phiến đá phẳng và nhẵn lỳ vuông vức, chỉ trên mặt bốn phiến đá kia mới không thấy rêu bám. Một phiến ở riêng phía trước, ba phiến còn lại xếp thành một dãy phía sau cách đều nhau chừng năm thước.

Trên phiến đá chính giữa có một đạo nhân tướng mạo dung tục đang ngồi trầm tĩnh.

Có lẽ đạo nhân ngồi như thế đã lâu không thấy vị đó cử động, đến một hơi thở cũng không, nhưng nhìn vào nét mặt điềm nhiên sống động, không ai dám nghĩ rằng đạo nhân đã chết.

Trên phiến đá bên tả đạo nhân dựng một tấm bia khắc dòng chữ :

"Long Đầu Chân Nhân đời Kim Tống tọa hóa ở đây. Người có duyên cùng ta trăm năm sau, Tiềm Long Thần Công trùng hiện, Long đầu kiếm tái xuất. Ta chờ ngày đó"

Trên phiến đá bên hữu đạo nhân cũng dựng một tấm bia, ghi rằng :

"Lưu tặng người hữu duyên. Vạn niên long đan, thuốc này tăng công lực, trừ vạn độc. Long đầu kỳ kiếm là thần khí trong thiên hạ đều dành cho người tâm hiền đức dày"

Trước phiến đá nằm riêng lẻ có cạnh một tấm vải lụa, trên đặt một viên dược to bằng quả trứng bồ câu màu đỏ như máu. Cạnh viên thuốc là một thanh kiếm rộng hơn một tấc dài ba thước, ánh kiếm phát sáng lạnh lẽo, vỏ kiếm và chuôi kiếm màu sắc hoàn toàn giống nhau.

Thanh kiếm do một đầu rồng lớn ngậm giữ. Đầu rồng được chạm khắc rất tinh diệu, sống động như thật. Mắt rồng làm bằng hai hạt minh châu màu trắng lồi ra. Miệng rồng há rộng, lưỡi kiếm từ trong thò ra cũng chính là lưỡi rồng, dáng kiếm rất lạ xưa nay hiếm thấy.

Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra thứ dược thảo mọc bên dưới đầu rồng, bên rìa phiến đá. Cạnh đó lại có một tấm lụa nữa đựng năm viên hình tròn như hạt đậu, màu hồng đỏ không biết loại dược liệu gì.

Đồng Thiên Kỳ nhìn kỹ các thứ lần nữa, nghĩ bụng :

"Dành cho người tâm thiện đức dày ư ? Lời này không phải là nói suông hay sao? Nếu người đó là kẻ ác thì cũng chỉ thò tay là lấy được, đâu có gì ngăn cấm ?"

Đồng Thiên Kỳ vừa bước lại vừa thò tay định lấy đột nhiên nghe tiếng phun phì. Chàng giật mình nhìn xuống, thấy quanh những phiến đá hung nhúc nhúc những rắn rết, cả những con dưới khe cũng bò nhanh đến. Tuy vậy chưa con nào đến sát chàng cả.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ thầm :

"Có lẽ dược vật của Thập Điện Truy Hồn Y" kỳ được rắn đây, nếu không chắc chẳng thể khống chế được lũ độc trùng này !"

Chàng hướng tới trước một bước nữa tới gần đầu rồng.

Chân chàng vừa chạm xuống phiến đá cạnh đầu rồng, chợt nghe "phì..." một chuỗi rùng rợn, chàng liếc mắt nhìn sang chợt thấy từ sau phiến đá giữa, một con rắn cực lớn đầu to như cái đầu hiện ra. Cái lưỡi nó đỏ lòm rụt vào bắn ra như chớp khiến chàng nổi gai ốc.

Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh nhủ thầm :

- Kỳ trân linh dược trong trời đất đều có hung vật canh giữ. Người ta nói quả không sai ! Xem ra trước tiên ta phải giết nó đã mới lấy được dược vật !

Chợt vừa lúc đó con rắn vươn cao đầu sắp đến thân vị "Long Đầu Chân Nhân" đang ngồi tĩnh tọa, miệng há ra hô hào rằng gồm ghiếc chục ngoạm lấy vị kia.

Đồng Thiên Kỳ kinh hoảng nghĩ thầm:

"Con rắn có thể nuốt vị đạo trưởng kia, lúc đó ta sẽ yên ổn lấy những bảo vật linh dược này. Nhưng vị chân nhân đã tọa hóa ba trăm năm kia sẽ biến thành xương trắng trong bụng rắn mất! Nên tính thế nào đây ?"

Hình như không để Đồng Thiên Kỳ kịp nghĩ ngợi, con trăn há to mồm chuẩn bị bổ xuống đầu đạo nhân.

Đồng Thiên Kỳ không suy tính gì nữa ngũ trảo vươn ra hướng tới con vật nhanh như chớp định chop lấy đầu.

Nhưng con trăn cũng nhanh không kém Đồng Thiên Kỳ vừa xuất thủ chưa chạm vào thân thì con trăn vụt rụt người lại trốn vào sau lưng vị chân nhân.

Nhưng nó chỉ tránh chiêu trảo của Đồng Thiên Kỳ trong chốc lát, lại vươn cổ ra nhằm đầu đạo nhân bổ xuống.

Không nghĩ gì đến bản thân có thể thất thủ hoặc sa vào vùng không chế của hàng đàn rắn rết bao quanh, chàng vung tay, nét sát cơ thoáng hiện, nốt ruồi trên trán ửng đỏ, chàng quát to :

- Nghiệt súc muốn chết

Một chiêu "Thất Hải Phi long" theo tiếng quát xuất ra.

Lần này con trăn không lùi về trái đi nữa. Nghe "choang" một tiếng cực lớn tiếp đó là những âm thanh làu rào, con trăn lớn đã hóa thành muôn mảnh vụn rơi lả tả xuống.

Đồng Thiên Kỳ nhảy phắt tới bên người đạo nhân, chàng chỉ mới trụ vững chột cảm thấy dưới chân rung chuyển, phiến đá mà đạo nhân đang ngồi trầm hấn xuống.

Đồng Thiên Kỳ thất kinh nhảy sang phiến đá bên cạnh đưa mắt nhìn lại bỗng lạnh cả người.

Cả phiến đá có đạo nhân tĩnh tọa lẫn phiến chứa đầu rồng trầm hấn xuống sâu đến mấy thước, tiếp theo là những âm hưởng vang dội và tiếng đá rơi âm ầm, bụi đất tứ tung không nhìn thấy gì nữa.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng :

"Mình bị sa vào cạm bẫy mất rồi !"

Nghĩ đoạn, chàng đưa tay ra trước ngực hộ thân.

Không ngờ, nơi chàng đứng chẳng hề hấn gì, chàng chờ khói tan ngoảnh nhìn lại thì thấy chỗ đạo nhân từng ngồi mặt đá phẳng lì, rõ ràng phiến đá đã thụt sâu vào lòng đất, một phiến đá khác cũng vừa bằng phiến đá cũ nằm thay chỗ, chắc là tấm nắp hầm.

Lại cũng không thấy đầu rồng đâu.

Chỗ đó giờ đây chỉ là phiến đá lổm vào trong đó nằm chõng chơ thanh long đầu kiếm và mảnh lụa đựng được đan.

Những diễn biến đó chỉ xảy ra trong một sát na, Đồng Thiên Kỳ ngẩn ngơ nhìn vào rãnh đá, lẩm bẩm :

- Nguyên đạo trường đã dùng cách đó để xác định bản tính của người muốn đoạt bảo vật và linh dược ! Đồng Thiên Kỳ ngưỡng phục tâm ý và bản lĩnh của lão nhân gia ! Tiềm Long Thần Công trùng hiện, Long đầu kiếm tái xuất. Hẳn những lời này ứng vào Đồng Thiên Kỳ rồi!

Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới mồm đá, cầm thanh long đầu kiếm lên mang vào, lại lấy mảnh vải lụa vàng mở ra thấy có mảnh giấy viết bốn chữ : "Đắc thủ tức phục". Chàng không chậm trễ theo câu lệnh uống ngay viên thuốc màu đỏ vào rồi vận công điều tức.

Vừa uống xong dược đan, Đồng Thiên Kỳ cảm thấy thực khí lưu chuyển hoàn toàn không như trước. Trong đan điền có một lực xung động cực lớn, chàng không rõ vì nguyên cớ gì, chỉ kiên trì vận công điều tức

Một lúc, Đồng Thiên Kỳ thấy thực khí trong người. Hai huyết "Tuyền Dũng" và "Thiên môn" trước đây không luân chuyển đến được thì nay cũng vận hành dễ dàng. Chàng rất vui mừng liền thu hồi công lực vào đan điền rồi đưa mắt nhìn quanh định lấy dược vật rồi trở bước.

Đột nhiên trong đám thạch nhũ vang lên một tràng cuồng tiếu.

- Hạ ha ha.. tiểu tử ! Lão phu không nhờ mà người. đã giúp lão phu không ít việc... trao nội đan, tặng kỳ kiếm... Ha ha ha...

Đồng Thiên Kỳ chợt dạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám thạch nhũ có một lão nhân tóc bạc trắng nhưng thưa thớt, sắc mặt nhợt nhạt, hố mắt hõm sâu, người lùn tịt chưa đầy năm thước đang chậm bước đi lại.

Tay lão cầm một thanh đại đao loang loáng ánh bạc, tay kia cầm một thanh kiếm y hệt thanh kiếm của Đồng Thiên Kỳ vừa lấy được, chân lão lội sâu trong nước tới đầu gối, xung quanh chân lão đầy rắn nhưng không con nào dám đến gần.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lạnh, lại nhặt lên mảnh lụa đựng năm viên thuốc màu hồng đỏ bỏ vào túi.

Lão nhân thấp lùn cười gằn nói :

- Tiểu tử ! Người sắp chết đến nơi, còn tham vợ vét làm gì ?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, quét mắt nhìn sang lão nhân :

- Địa đạo Ngũ Tinh Khôi, tôn giá nói sai rồi !

Lão nhân lùn thấp nghe Đồng Thiên Kỳ gọi đúng tên mình, sắc mặt xám ngắt đột biến, lão lạnh giọng :

- Đã biết lão phu là ai còn dám phóng luật như thế... Tiểu bối ngươi là hạng người nào ?

Đồng Thiên Kỳ đáp chậm rãi :

- Nếu tôn giá ở trong này chưa lâu lắm có lẽ tôn giá cũng nghe qua danh hiệu kẻ hèn này...

Thấy Đồng Thiên Kỳ hơi dừng lại lão hỏi ngay :

- Nói danh tánh ra mau, ta còn báo lại cho người thân đến lượm xác...

- Kẻ hèn này là "Huyết Kiếp Thủ" Đồng Thiên Kỳ.

Lão nhân thấp lùn- chính là "Địa đao" Ngũ Tinh Khôi nghe Đồng Thiên Kỳ nói xong không giấu được nổi hoảng hốt, buột miệng hỏi :

- Người làm việc Đồng Thiên Kỳ sao ?

Lão hỏi xong chợt trấn tĩnh lại ngay, phá lên cười lớn :

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ ! Người có phải hợp tác với lão quỷ "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh mà vào trong này không ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười đáp :

- Không sai ? Chẳng qua Đồng mỗ gặp may hơn tôn giá, đã uống thuốc trị độc trước rồi !

"Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi nghe nói ngửa mặt lên trời cười ngất một hồi, sau mới hỏi :

- Ha ha ha... Tiểu tử ! hạnh vận chúng ta đều như nhau cả ! Thuốc trị độc đó thật có khả năng giải dược vạn độc, nhưng đồng thời cũng trừ đi vạn công lực? Ha ha ha..... Kỳ công ! Một kỳ công! Nhật Nguyệt Bang từ nay không còn sợ ai nữa rồi !

Nói xong lão tiến từng bước, từng bước lại gần Đồng Thiên Kỳ.

- o O o-